

Pomoći im na njihovom putu kući

predsjednik Henry B. Eyring
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Mi pomažemo Božjoj djeci najbolje ako omogućimo načine izgrađivanja vjere u Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje kad su oni mladi.

Braćo i sestre, naš Nebeski Otac želi i treba našu pomoć u dovođenju njegove duhovne djece ponovno kući k njemu. Govorim danas o mladima koji su već u njegovoj istinitoj Crkvi i koji su već krenuli tijesnim i uzanim putem povratka u svoj Nebeski dom. On želi da oni rano steknu duhovnu snagu da bi ostali na putu. I potrebna mu je naša pomoć kako bi ih brzo vratio natrag na put počnu li lutati.

Bio sam mladi biskup kad sam počeo jasno shvaćati zašto Gospodin želi da osnažujemo djecu dok su mlada i spašavamo ih brzo. Ispričat ću vam jednu priču o mladoj osobi koja predstavlja mnoge kojima sam pokušao pomoći tijekom godina.

Sjedila je nasuprot mene za mojim biskupskim stolom. Govorila mi je o svom životu. Krstila se i bila potvrđena za članicu Crkve kad joj je bilo osam godina. Nije bilo suza u njezinim očima dok je opisivala više od 20 godina koje su slijedile, ali bilo je tuge u njezinom glasu. Rekla je da je spuštanje prema dolje započelo izborima da se druži s ljudima koje je smatrala uzbudljivima. Počela je kršiti zapovijedi koje su joj se u početku činile manje važnima.

U početku je osjećala malo tuge i lagani ubod krivnje. Ali druženje s prijateljima dalo joj je novi osjećaj da je omiljena, pa su joj se povremene odluke da se pokaje činile sve manje važnima. Dok se ozbiljnost zapovijedi koje je kršila povećavala, izgledalo je da san o sretnom vječnom domu blijedi.

Sjedila je preko puta mene u onome što je nazivala bijedom. Htjela je da je spasim iz te klopke grijeha u kojoj se osjećala vezana. Ali njezin jedini put bio je da primijeni vjeru u Isusa Krista, da ima skršeno srce, da se pokaje, i da se tako očisti, promijeni i osnaži kroz Gospodinovo pomirenje. Posvjedočio sam joj da je to još moguće. I bilo je, ali toliko puno teže nego što bi bilo da je primijenila vjeru rano u svom životu na putovanju kući k Bogu i kad je u početku počela lutati.

Dakle, mi pomožemo Božjoj djeci najbolje ako omogućimo načine izgrađivanja vjere u Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje kad su oni mladi. I tada moramo brzo pomoći da se ta vjera ponovno razvije prije nego što se ugasi kada odlutaju s puta.

Stoga vi i ja možemo očekivati gotovo neprestane prilike za pomaganje putnicima među Božjom djecom. Spasitelj nam je rekao zašto će biti tako kada je opisao opasno putovanje kući za svu Božju duhovnu djecu kroz magluštine koje grijeh i Sotona stvaraju:

»Uđite na uska vrata! Jer – široka su vrata i prostran put koji vodi u propast, i mnogo ih je koji njime idu.

O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život, i malo ih je koji ga nalaze!«¹

Predviđajući potrebe svoje djece, brižni Nebeski Otac je postavio upute i spasitelje uz put. Poslao je svoga Sina, Isusa Krista, da bi sigurno putovanje učinio mogućim i vidljivim. Pozvao je kao svog proroka u ovo vrijeme predsjednika Thomasa S. Monsona. Od svoje mladosti predsjednik Monson je podučavao ne samo kako ostati na putu već i kako spasiti one koji su bili dovedeni do tuge.

Nebeski Otac nas je postavio na mnoga različita mjesta kako bismo osnaživali te, kad je potrebno, vodili putnike u sigurnost. Naša su najvažnija i najsnažnija zaduženja u obitelji. Važna su zato što obitelj ima mogućnost na početku djetetova života staviti njegove noge čvrsto na put kući. Roditelji, braća i sestre, djedovi i bake, tete i ujaci su najmoćniji vodiči i spasitelji pomoću veza ljubavi koje su sama priroda obitelji.

Obitelj ima prednost u prvih osam godina djetetovog života. U tim zaštićenim godinama, zbog Pomirenja Isusa Krista, Sotonino je korištenje tamnih magluština za skrivanje puta povratka kući onemogućeno. Tijekom tih dragocjenih godina Gospodin pomaže obiteljima pozivajući radnike u Maloj školi da pomognu duhovno osnažiti djecu. On također daje obnašatelje Aronovog svećeništva koji poslužuju sakrament. U sakramentalnim molitvama djeca čuju obećanje da jednog dana mogu primiti vodstvo Duha Svetoga budu li poslušna Božjim zapovijedima. Kao rezultat, učvršćena su za odupiranje napastima kada dođu i onda, jednom u budućnosti, za spašavanje drugih.

Mnogi su biskupi u Crkvi nadahnuti pozvati najsnažnije ljude u odjelu da služe pojedinačnoj djeci u Maloj školi. Oni shvaćaju kako je manje vjerojatno da će djeca, budu li osnažena vjerom i svjedočanstvom, trebati spašavanje kao tinejdžeri. Oni shvaćaju da snažan duhovni temelj može stvoriti razliku za cijeli život.

Svi mi možemo pomoći. Bake, djedovi, i svaki član koji poznaje dijete može pomoći. Nije potreban formalan poziv u Maloj školi. Niti je to ograničeno dobi. Jedna je takva žena, kao mlada, bila u vrhovnom odboru Male škole koji je pomogao stvoriti moto BI.

Nikada se nije umorila služiti djeci. Podučavala je Malu školu u svom odjelu, na vlastiti zahtjev, sve dok joj nije bilo gotovo 90 godina. Djeca su mogla osjetiti njezinu ljubav za njih. Vidjela su njezin primjer. Naučila su od nje jednostavna načela evanđelja Isusa Krista. I iznad svega, zbog njezinog su primjera naučila osjećati i prepoznati Duha Svetoga. A kad su to uspjela, bila su daleko na putu prema vjeri za odupiranje napastima. Manje je vjerojatno da će trebati spašavanje i bit će spremna ići spašavati druge.

Ja sam otkrio moć jednostavne vjere u molitvu i u Duha Svetoga kad su naša djeca bila mala. Naš se najstariji sin još nije krstio. Njegovi roditelji, učitelji u Maloj školi i svećenički službenici nastojali su mu pomoći osjetiti i prepoznati Duha, te spoznati kako može primiti njegovu pomoć.

Jedno poslijepodne moja ga je žena odvela u dom žene koja ga je učila čitati. Plan je bio da ću ja doći po njega na putu kući s posla.

Njegova je poduka završila ranije nego što smo očekivali. On je osjetio pouzdanje da zna put kući. Pa je počeo hodati. Kasnije je rekao da je osjećao potpuno pouzdanje i sviđala mu se ideja da je sam na putu. Nakon što je prošao gotovo kilometar, počeo je padati mrak. Počeo je osjećati da je još uvijek dosta daleko od kuće.

Još uvijek se može sjetiti kako su svjetla automobila koji su vozili pored njega bila zamagljena njegovim suzama. Osjećao se kao malo dijete, ne kao samouvjeren dječak koji je počeo hodati kući. Shvatio je da treba pomoć. Tada mu je nešto palo na um. Znao je da se mora pomoliti. Stoga je sišao s ceste i krenuo prema nekim stablima koja je jedva mogao vidjeti u mraku. Našao je mjesto gdje može kleknuti.

Kroz grmlje je mogao čuti glasove kako mu prilaze. Dvoje mladih ljudi ga je čulo kako plače. Kad su mu prišli, rekli su mu: »Možemo li ti pomoći?« Kroz suze im je rekao da se izgubio i da želi ići kući. Pitali su ga zna li broj svojeg kućnog telefona ili adresu. Nije znao. Pitali su ga zna li kako se zove. Znao je to. Odveli su ga u obližnju kuću gdje su živjeli. Našli su ime naše obitelji u telefonskom imeniku.

Kad sam primio poziv, požurio sam ga spasiti, zahvalan što su ti ljubazni ljudi bili postavljeni na njegov put kući. I uvijek sam bio zahvalan što je bio podučen moliti se s vjerom da će pomoć

doći ako se izgubi. Ta ga je vjera dovela u sigurnost i donijela mu je spasitelje više puta nego što se može sjetiti.

Gospodin je postavio uzorak spašavanja i spasitelja u svoje kraljevstvo. U svojoj mudrosti Gospodin je nadahnuo svoje sluge da stvore neke od najmoćnijih načina koji će nas osnažiti, i da postavite najbolje spasitelje, dok prolazimo kroz svoje tinejdžerske godine.

Vi znate za dva snažna programa koja je Gospodin pribavio. Jedan, za Djevojke, naziva se Osobni napredak. Drugi, za obnašatelje Aronovog svećeništva, naziva se Dužnost prema Bogu. Mi potičemo mlade ljude u nadolazećem naraštaju da uvide svoj vlastiti potencijal za izgradnju velike duhovne snage. I molimo one koji se brinu za te mlade ljude da se uzdignu do onoga što Gospodin od nas traži da bismo im pomogli. A budući da budućnost Crkve ovisi o njima, svi se mi brinemo.

Dva su programa poboljšana, ali njihova svrha ostaje nepromijenjena. Predsjednik Monson je ovako to rekao: »Naučimo što trebamo naučiti, činimo što trebamo činiti i budimo što trebamo biti.«²

Knjižica Osobnog napretka za Djevojke jasno iznosi svrhu za njih: »Program Osobni napredak koristi osam vrijednosti Djevojaka kako bi ti potpunije pomogao shvatiti tko si, zašto si ovdje na zemlji i što bi trebala činiti kao Božja kćer da bi se pripremila za dan kada ćeš ići u hram sklopiti svete saveze.«

v25

Knjižica dalje govori da će se djevojke »obvez[ivati], ispunjava[ti] obveze i izvješć[ivati] o svojem napretku roditelja ili vođu.« Ona također obećava: »Obrasci koje uspostavljaš dok radiš na programu Osobni napredak poput molitvi, proučavanja Svetih pisama, služenja i vođenja dnevnika postat će osobne svakodnevne navike. Te navike ojačat će tvoje svjedočanstvo te će ti pomoći učiti i poboljšavati se tijekom života.«³

Program Dužnost prema Bogu za mladiće u Aronovom svećeništvu osnažen je i više usredotočen. Nalazit će se u jednoj jednostavnoj knjizi za sve tri službe u Aronovom svećeništvu. Mladići i njihovi vođe primit će primjerak ove nove knjige. Ona je snažno oruđe. Osnažit će svjedočanstvo mladića i njihov odnos s Bogom. Pomoći će im da nauče i žele ispuniti svoje svećeničke dužnosti. Osnažit će njihove odnose s roditeljima, među članovima zbora, te između Mladića i njihovih vođa.

Oba ova programa stavljaju veliku odgovornost na trud samih mladih ljudi. Oni su pozvani učiti i činiti ono što bi bilo teško za svakoga. Dok se sjećam vlastite mladosti, ne mogu se sjetiti da sam imao toliko izazova. U nekoliko prilika bio sam pozvan proći takve testove, ali samo ponekad. Ti programi očekuju dosljednost, velik trud, te sabiranje znanja i duhovnih iskustava tijekom godina.

Razmišljajući o tome, shvatio sam da su sadržaji ovih knjižica fizičko utjelovljenje Gospodinovog povjerenja u nadolazeći naraštaj i u sve nas koji ih volimo. Vidio sam dokaze da je to povjerenje opravdano.

Tijekom posjeta promatrao sam zborove Aronovog svećeništva na djelu. Vidio sam mladiće koji slijede uzorke učenja, planirajući činiti ono što Bog traži od njih, a onda čineći ono na što su se obvezali, te dijeleći s drugima kako su se duhovno promijenili. I dok sam gledao i slušao, postalo je jasno da su očevi, majke, vođe, prijatelji, čak i susjedi u kongregaciji bili dirnuti Duhom kad su čuli mlade kako svjedoče da su bili osnaženi. Mladi su bili uzdignuti dok su svjedočili, kao i oni koji su im nastojali pomoći da ustanu.

Program Djevojaka ima u sebi taj isti moćan uzorak razvijanja duhovne snage u djevojkama i nuđenja mogućnosti nama da pomognemo. Osobni napredak pomaže djevojkama pripremiti se da prime uredbe hrama. Pomažu im primjeri majki, baka, te svake pravedne žene oko njih u Crkvi. Vidio sam kako su roditelji pomogli kćeri da ostvari svoje ciljeve i snove primjećujući i osjećajući zahvalnost za sve dobro što ona čini.

Prije samo nekoliko dana gledao sam kako je majka stajala sa svojom mladom kćeri dok su primale priznanje jer su zajedno postale primjeri iznimnih žena. A kad su podijelile sa mnom što im je to značilo, osjetio sam Gospodinovo odobravanje i ohrabrenje za svakoga od nas.

Od sve pomoći koju možemo pružiti ovim mladim ljudima, najveća će biti da im pomognemo osjetiti naše povjerenje da su oni na putu kući k Bogu i da mogu uspjeti. A to najbolje činimo ako idemo s njima. Zato što je put strm i ponekad stjenovit, ponekad će se osjećati obeshrabrenima i čak će posrnuti. Ponekad možda neće biti sigurni gdje je njihovo odredište te će odlutati za manje vječno važnim ciljevima. Ovi nadahnuti programi čine to manje vjerojatnim, zato što će navoditi mladu osobu na to da poziva i prima društvo Duha Svetoga.

Najbolji savjet koji možemo dati mladim ljudima jest da mogu stići natrag Nebeskom Ocu ako ih vodi i ispravlja Duh Božji. Stoga ako smo mudri, ohrabrivat ćemo, hvaliti i pokazivati primjerom sve što poziva društvo Duha Svetoga. Kada podijele s nama ono što čine i osjećaju,

mi sami moramo biti dostojni Duha. Tad će oni u našoj pohvali i našem osmjehu osjetiti odobravanje od Boga. A ako osjetimo potrebu da trebamo dati savjet ispravljanja, oni će osjetiti našu ljubav i ljubav Božju u tome, ne prijekor i odbijanje koji mogu dozvoliti Sotoni da ih još više udalji.

Primjer koji najviše trebaju od nas je činiti ono što moraju činiti. Moramo se moliti za darove Duha. Moramo duboko razmišljati o Svetim pismima i o riječima živućih proroka. Moramo stvarati planove koji nisu samo želje, već savezi. I tad moramo održati svoja obećanja Gospodinu. I moramo uzdizati druge dijeleći s njima blagoslove Pomirenja koji su došli u naš život.

I moramo pokazati primjerom u svom životu ustrajnu i dugotrajnu vjernost koju Gospodin očekuje od njih. Budemo li činili to, pomoći ćemo im osjetiti od Duha uvjerenje da će, ustraju li, čuti riječi od brižnog Spasitelja i Nebeskog Oca: »Dobro, valjani i vjerni slugo! Bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti: Uđi u veselje gospodara svoga!«⁴ A mi koji im pomognemo na tom putu čut ćemo te riječi s radošću.

Svjedočim da Gospodin voli vas i svako dijete Božje. Ovo je njegovo kraljevstvo obnovljeno zajedno sa svećeničkim ključevima kroz proroka Josepha Smitha. Thomas S. Monson je Gospodinov prorok danas. Obećavam svakome od vas, budete li slijedili nadahnuto vodstvo u ovoj istinitoj Crkvi Isusa Krista, da naši mladi, kao i mi koji im pomažemo i volimo ih, mogu biti dovedeni u sigurnosti kući s Nebeskim Ocem i Spasiteljem, da bi živjeli u obiteljima i u radosti zauvijek. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. 3. Nefi 14:13-14
2. Thomas S. Monson, »To learn, to Do, to Be«, *Liahona*, studeni 2008, str. 30.
3. *Osobni napredak Djevojaka* (knjižica, 2009), 6.
4. Matej 25:21